

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobkyně: X
sídlem X

proti

žalovanému: Krajský úřad Libereckého kraje
sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru stavebního a životního prostředí, ze dne 11. 10. 2021, sp. zn. 216/2017/SÚ/Kr, č. j. 80554/2021

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se včasnou žalobou podanou dne 7. 6. 2024 domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného v odvolacím řízení, jehož předmětem je přezkum rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru stavebního a životního prostředí (dále jen „stavební úřad“), ze dne 11. 10. 2021, sp. zn. 216/2017/SÚ/Kr, č. j. 80554/2021. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla ve výroku I. zamítnuta žádost žalobkyně o vydání rozhodnutí o umístění stavby pastevního areálu – oplocení, studna, stáj se seníkem na pozemku p. č. XA v k. ú. XA ve výroku II. bylo zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o dodatečné povolení stavby elektrické přípojky na pozemcích p. č. XB, XA a XC v k. ú. X.
2. Žalobkyně popsala dosavadní průběh správního řízení tak, že především o odvolání žalobkyně proti označenému rozhodnutí stavebního úřadu žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 7. 2. 2022, č. j. KÚLK 10215/2022 OSŘ, které žalobkyně napadla u zdejšího soudu žalobou. V rámci řízení o žalobě vedeného pod sp. zn. 59 A 34/2022 se žalovaný pokusil žalobkyni uspokojit, načež zdejší soud vydal usnesení o uspokojení žalobkyně ze dne 14. 9. 2022, č. j. 59 A 34/2022-119. To však bylo ke kasační stížnosti žalobkyně zrušeno Nejvyšším správním soudem. Krajský soud následně rozhodl rozsudkem ze dne 4. 5. 2023, č. j. 59 A 34/2022-141, jímž tehdy napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2022 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Začala tak běžet nová třicetidenní lhůta pro vydání odvolacího rozhodnutí a pro zrušení všech rozhodnutí, která byla ve věci vydána po vydání usnesení krajského soudu ze dne 14. 9. 2022. Žalovaný však přes uplatnění podnětu k odstranění nečinnosti o odvolání žalobkyně doposud nerozhodl. Soud by měl proto žalovanému uložit, aby rozhodl v odvolacím řízení a aby rovněž v přezkumném řízení rozhodl o zrušení svých rozhodnutí ze dne 19. 8. 2022, sp. zn. OÚPSŘ 178/2022-OSŘ, č. j. KULK 62606/2022-OSŘ, a ze dne 12. 1. 2023, sp. zn. OÚPSŘ 362/2021-OSŘ, č. j. KÚLK 2880/2023-OSŘ.
3. V navazujícím podání označeném jako „Doplnění petitu“ žalobkyně zopakovala obsah žaloby, nicméně petit formulovala nově. Uvedla, že žalovanému má být uložena povinnost vydat rozhodnutí v předmětném odvolacím řízení a nadto by mu mělo být uloženo, aby ve správním spise vyznačil, že zmíněná rozhodnutí ze dne 19. 8. 2022, sp. zn. OÚPSŘ 178/2022-OSŘ, č. j. KULK 62606/2022-OSŘ, a ze dne 12. 1. 2023, sp. zn. OÚPSŘ 362/2021-OSŘ, č. j. KÚLK 2880/2023-OSŘ, pozbyla právní moci a stala se neúčinnými, eventuálně, aby žalovaný v případě rozhodnutí ze dne 12. 1. 2023, sp. zn. OÚPSŘ 362/2021-OSŘ, č. j. KÚLK 2880/2023-OSŘ, zahájil obnovu odvolacího řízení.
4. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl. K předchozímu průběhu řízení doplnil, že v rámci soudního řízení sp. zn. 59 A 34/2022 si tehdy napadené odvolací rozhodnutí sám zrušil rozhodnutím ze dne 19. 8. 2022, sp. zn. OÚPSŘ 178/2022-OSŘ, č. j. KULK 62606/2022-OSŘ. Krajský soud proto řízení zastavil, jeho usnesení o zastavení řízení pro uspokojení žalobkyně však bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem. Následným rozsudkem krajský soud zrušil napadené odvolací rozhodnutí žalovaného. Z pohledu žalovaného však tato okolnost na věci nic nezměnila, neboť žalobou napadené rozhodnutí stejně považoval za zrušené a nové odvolací rozhodnutí již bylo vydáno. To je přirozený důsledek souběhu správního a soudního řízení. Podstatné je, že v předmětném odvolacím řízení bylo již začátkem roku 2023 vydáno rozhodnutí ze dne 12. 1. 2023, sp. zn. OÚPSŘ 362/2021-OSŘ, č. j. KÚLK 2880/2023-OSŘ, které je pravomocné a řízení jím bylo skončeno. Na věci nic nemění, že bylo vydáno v době, kdy se správní soudy ještě zabývaly

žalobou proti předchozímu rozhodnutí. Nečinnost žalovaného je tedy vyloučena, ten je vydaným rozhodnutím vázán a nepřichází v úvahu, že by vydal další rozhodnutí.

5. K dalším dvěma žalobkyní zmíněným rozhodnutím žalovaného, tedy rozhodnutím ze dne 19. 8. 2022, sp. zn. OÚPSŘ 178/2022-OSŘ, č. j. KULK 62606/2022-OSŘ, a ze dne 12. 1. 2023, sp. zn. OÚPSŘ 362/2021-OSŘ, č. j. KULK 2880/2023-OSŘ, žalovaný uvedl, že lhůta k podání žaloby proti nim dávno uplynula a soudní řád správní nedává krajskému soudu kompetenci k tomu, aby ukládal správním orgánům povinnost zrušit si pravomocná rozhodnutí. V rámci řízení o nečinnostní žalobě může krajský soud dle žalovaného pouze uložit správnímu orgánu, aby vydal rozhodnutí v případě, že dosud v rozporu se zákonem nebylo vydáno. Pokud, jako v tomto případě, vydáno bylo, nezbývá než žalobu zamítnout, aniž by bylo možno zabývat se zákonností či věcnou správností zmíněných dalších rozhodnutí. Zákon žalovanému žádnou pravomoc ke zrušení vlastního pravomocného rozhodnutí v rámci řízení o nečinnostní žalobě nedává.
6. Ze správního spisu předloženého žalovaným bylo zjištěno, že sousled událostí byl takový, jak jej účastníci popisovali. Soudu je ostatně řada okolností případu známa z jeho vlastní činnosti, neboť skutečně projednával popsanou věc sp. zn. 59 A 34/2022 o žalobě žalobkyně proti předchozímu odvolacímu rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2022, č. j. KULK 10215/2022 OSŘ. Šlo již o druhé odvolací rozhodnutí v řešené věci, neboť poprvé rozhodoval žalovaný v odvolacím řízení již v roce 2018. Žalovaný se v soudním řízení sp. zn. 59 A 34/2022 pokusil žalobkyni uspokojit ve smyslu § 62 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tak, že žalobou napadené rozhodnutí zrušil ve zkráceném přezkumném řízení rozhodnutím ze dne 19. 8. 2022, sp. zn. OÚPSŘ 178/2022-OSŘ, č. j. KULK 62606/2022-OSŘ, a zdejší soud následně vydal usnesení o zastavení řízení pro uspokojení žalobkyně ze dne 14. 9. 2022, č. j. 59 A 34/2022-119. To však bylo posléze zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2023, č. j. 7 As 279/2022-36.
7. Poté pokračoval zdejší soud v řízení o přezkumu napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2022, které rozsudkem ze dne 4. 5. 2023, č. j. 59 A 34/2022-141, zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému, přičemž konstatoval, že v důsledku zrušení usnesení o zastavení soudního řízení pro uspokojení žalobkyně pozbylo právních účinků také přezkumné rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2022, neboť jeho právní účinky jsou dle § 62 odst. 5 s. ř. s. spojeny se zrušením usnesením krajského soudu o zastavení řízení pro uspokojení žalobkyně. Ze správního spisu je dále patrné, že v návaznosti na přezkumné rozhodnutí ze dne 19. 8. 2022 vydal žalovaný, jenž tehdy považoval původní odvolací rozhodnutí ze dne 7. 2. 2022 za zrušené, nové rozhodnutí v odvolacím řízení (celkově třetí) ze dne 12. 1. 2023, sp. zn. OÚPSŘ 362/2021-OSŘ, č. j. KULK 2880/2023-OSŘ.
8. Podanou žalobu soud dle jejího obsahu posoudil jako žalobu na ochranu proti nečinnosti, když záměrem žalobkyně bezpochyby je docílit vydání rozhodnutí ze strany žalovaného v odvolacím řízení o přezkumu výše označeného rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou. To s sebou logicky nese nutnost náhledu na další dvě související rozhodnutí žalovaného, o nichž se žaloba zmiňuje. Žalobu je třeba vyložit tak, že jejich samostatný přezkum nemá být předmětem soudního řízení, když podstatou žaloby je nečinnost žalovaného v odvolacím řízení. Podáním žaloby tak bylo zahájeno řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu druhého s. ř. s., v němž se ten, kdo bezvysledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

9. V souladu s § 81 odst. 1 s. ř. s. rozhodoval soud na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí, když ověřil, že žalobkyně bezvysledně vyčerpala prostředky, které zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, stanoví k její ochraně proti nečinnosti správního orgánu, jak předpokládá § 79 odst. 1 s. ř. s. Za takový prostředek k ochraně proti nečinnosti soud v projednávaném případě považuje „Podnět na odstranění nečinnosti“ ze dne 30. 4. 2024, který žalobkyně mj. uplatnila u Ministerstva pro místní rozvoj, jež na jeho základě, jak soudu sdělilo, nepřijalo žádné opatření k odstranění nečinnosti.
10. Nynějším rozsudkem rozhoduje zdejší soud ve věci již podruhé. Soud totiž prvním rozsudkem ze dne 13. 11. 2024, č. j. 59 A 19/2024-42, žalobě vyhověl, a tedy uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí v předmětném odvolacím řízení. Označený rozsudek zdejšího soudu však byl následně zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2025, č. j. 4 As 304/2024-28, jehož závěry je zdejší soud vázán.
11. K projednání věci nařídil soud jednání, ve věci již celkově druhé. K němu se žalobkyně nedostavila, žalovaný setrval na svém dosavadním stanovisku. Dokazování soud neprováděl, neboť za účelem vypořádání žaloby nebylo třeba blíže objasňovat skutkový stav, když podstata věci spočívá v právním posouzení. Přestože se žalobkyně k jednání soudu bez omluvy nedostavila, nic nebránilo jeho konání. Žalobkyně dne 24. 11. 2025 zaslala soudu ze své datové schránky návrh na přerušení řízení a odročení jednání. Hned následující den zaslal soud žalobkyni do téže datové schránky usnesení, jímž objasnil, že návrhu nevyhovuje, a jednání se tedy konat bude. Pokud si žalobkyně tuto písemnost až do dne konání jednání nevyzvedla z datové schránky, kterou devět dnů před jednáním sama využila jako komunikační prostředek k podání návrhu na přerušení řízení a odročení jednání, nemohla tato skutečnost jednání soudu zmařit. Předvolání k jednání měla žalobkyně řádně doručeno již dříve, a pokud neobdržela od soudu jinou zprávu, musela počítat s jeho konáním. Nadto se měla po podání žádosti o přerušení řízení a odročení jednání sama zajímat, jak bylo s její žádostí naloženo. Bylo by tedy možno očekávat, že účastník řízení bude po podání návrhu na přerušení řízení a odročení jednání cca týden před jednáním kontrolovat, zda v této záležitosti neobdržel zprávu od soudu. Pokud tak účastník nečiní, nevede to ke zmaření řádně nařízeného soudního jednání.
12. K věci samé soud uvádí, že těžiště soudního řízení spočívá v posouzení, zda žalovaný v předmětném odvolacím řízení rozhodl, nebo nerozhodl, a je tedy nečinný. K podstatě řešeného problému se zřetelně vyjádřil Nejvyšší správní soud ve zmíněném zrušujícím rozsudku ze dne 11. 9. 2025, č. j. 4 As 304/2024-28. Zde mj. uvedl: „*Stěžovatel (tj. žalovaný – pozn. krajského soudu) však nijak nepřekročil meze své pravomoci, jestliže pokračoval ve správním řízení po zastavení řízení o žalobě proti druhému zamítavému rozhodnutí a nabytí právní moci rozhodnutí stěžovatele v přezkumném řízení, které zrušilo druhé zamítavé rozhodnutí, a vydal třetí zamítavé rozhodnutí. To tak představuje pravomocné rozhodnutí vydané správním orgánem v mezích jeho pravomoci, které netrpí tak závažnými vadami, které by způsobovaly jeho nicotnost. ... Zákonnost třetího zamítavého rozhodnutí mohou správní soudy posoudit pouze v řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí dle § 65 s. ř. s., pokud by k tomu oprávněná osoba (žalobkyně) takovou žalobu v zákonné lhůtě podala, což se však zřejmě nestalo. Pokud třetí zamítavé rozhodnutí nabylo právní moci a nebylo odstraněno uplatněním řádných či mimořádných opravných nebo dozorčích prostředků ani soudem v řízení o žalobě proti takovému rozhodnutí, není možné uzavřít, že takové rozhodnutí nemá žádné právní účinky, nýbrž jde o správní akt, u něž se uplatní presumpce jeho správnosti. ... Správní řízení bylo zahájeno žádostí žalobkyně o umístění stavby, resp. následně odvoláním proti rozhodnutí stavebního úřadu, a*

jestliže existuje pravomocné rozhodnutí, kterým bylo toto řízení skončeno, nemůže být správní orgán (stěžovatel) již nečinný.“

13. Ze správního spisu nepochybně plyne, že žalovaný v odvolacím řízení vydal (celkově třetí) odvolací rozhodnutí ze dne 12. 1. 2023, sp. zn. OÚPSŘ 362/2021-OSŘ, č. j. KÚLK 2880/2023-OSŘ. O jeho existenci se ostatně zmiňuje i žaloba. Zdejší soud ve svém předchozím rozsudku dospěl k závěru o neúčinnosti tohoto rozhodnutí, nyní je ovšem vázán jasně formulovanými závěry Nejvyššího správního soudu, z nichž plyne, že předchozí náhled krajského soudu byl nesprávný. Uvedené rozhodnutí bylo v odvolacím řízení vydáno, nabylo právní moci a platí presumpce jeho správnosti. Nelze jej tedy v nynějším řízení označit za rozhodnutí nevyvolávající právní účinky.
14. V takovém případě soud nemůže než dospět k závěru, že žalovaný není v odvolacím řízení nečinný. O odvolání žalobkyně totiž bylo rozhodnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 1. 2023, sp. zn. OÚPSŘ 362/2021-OSŘ, č. j. KÚLK 2880/2023-OSŘ. Podaná žaloba na ochranu proti nečinnosti žalovaného je proto nedůvodná.
15. Nad rámec uvedeného soud dodává, že podle obsahu správního spisu vydal žalovaný s ohledem na předchozí vyhovující rozsudek zdejšího soudu v této věci (posléze zrušený Nejvyšším správním soudem) v odvolacím řízení další rozhodnutí ze dne 22. 1. 2025, č. j. KÚLK 5026/2025-OSŘ. Tím spíše tedy žalovaný ke dni vydání tohoto rozsudku nemůže být považován za nečinného v odvolacím řízení. To však nemění nic na výše uvedených závěrech, dle nichž nebyl žalovaný nečinný ani ke dni podání žaloby.
16. Vzhledem k výše uvedenému posoudil soud podanou žalobu jako nedůvodnou a podle § 81 odst. 3 s. ř. s. ji zamítl.
17. Výrok o náhradě nákladů řízení, včetně nákladů řízení o kasační stížnosti, se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě byl úspěšný žalovaný, jemuž náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 3. prosince 2025

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu